

znamy, kterých jest třeba, aby byly vyšetřeny požitky jednotlivých pojištěnců, a uschovávat je aspoň po dobu 3 let, takže tím je dána i časová hranice pro oprávnění pojišťovny do mzdových záznamů nahlížeti, založené pro ni ve výše citovaném § 15.

Č. 11.272.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * V řízení disciplinárním jest odvolací lhůta § 133 odst. 1 služ. pragm. zachována, bylo-li odvolání podle § 151 odst. 2 sl. pragm. poslední den odvolací lhůty odevzdáno k poštovní dopravě, ať se tak stalo nikoli odvolatelem, ale služebním jeho úřadem, u kterého jako nepřislušného místa podacího odvolání vznesl.

(Nález ze dne 12. května 1934 č.9695.)

Prejudikatura: Boh. A 6306/27.

Věc: Dr. Oto Z. v B. proti vrchní disciplinární komisi ministerstva spravedlnosti o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl jako státní zástupce u státního zastupitelství v B. nálezem disc. komise pro nesoudcovské úředníky při vrch. stát. zastupitelství v Bratislavě z 8. října 1931 po ústním jednání z téhož dne, při němž dostalo se přítomnému st-li poučení o právu odvolacím, uznán vinným služebním přechinem podle § 87 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. porušením úředních povinností jednáním přičícím se ustanovením §§ 21, 22 a 29 služ. pragm. a uložen mu proto podle § 93 písm. c) služ. pragm. kárný trest zmenšení služného o 20% na dobu dvou roků a podle § 128 služ. pragm. náhrada nákladů kárného řízení. Tento nález doručen st-li dne 16. října 1931.

Proti nálezu podal st-l dne 30. října 1931 u státního zastupitelství v B. odvolání datované dnem 27. října 1931 a adresované předsedovi disc. komise pro nesoudcovské úředníky při vrch. státním zastupitelství v Bratislavě a to jak co do viny, tak co do trestu a do výroku o povinnosti k náhradě nákladů kárného řízení.

Státní zastupitelství v B. předložilo st-lovo odvolání zprávou z téhož dne vrch. stát. zastupitelství v Bratislavě, kam došlo dne 31. října 1931. Rozhodnutím z 1. listopadu 1931 odmítl předseda disc. komise při vrch. stát. zastupitelství v Bratislavě st-lovo odvolání jako opožděné z důvodu, že »st-l byl po skončeném ústním jednání disciplinárním poučen ústně předsedou jednání o tom, kde má podati případné odvolání proti disc. nálezu (§ 133 služ. pragm.) a přes to, že zákonné ustanovení bylo st-li i podle obsahu odvolání jeho známo, podal odvolání u státního zastupitelství v B. dne 30. října 1931, takže došlo předsedy disc. komise v Bratislavě teprve dne 31. října t. r. Poněvadž disc. nález byl doručen dne 16. října t. r., jest zřejmo, že odvolání bylo dáno opožděně a muselo býti proto po rozumu ustanovení § 133 odst. 2 služ. pragm. předsedou kárné komise zamítnuto«.

St-l vznesl do tohoto rozhodnutí jednak stížnost k nss, která byla usnesením tohoto soudu z 22. února 1932 odmítnuta pro nepřipustnost

v podstatě z důvodu, že rozhodnutí předsedy disc. komise v Bratislavě podle § 133 odst. 2 služ. pragm. není ve smyslu § 5 zák. o ss rozhodnutím poslední instance správní, takže nss není v tomto stadiu řízení k rozhodování příslušným, . . . jednak stížnost k min. sprav. Tuto vznesl 1. sám podáním ze 4. listopadu 1931 prostřednictvím státního zastupitelství v B., která došla vrch. stát. zastupitelství v Bratislavě dne 7. listopadu 1931, 2. svým právním zástupcem (»odvolání po případě stížnost«) přímo k disc. komisi pro nesoudcovské úředníky při vrch. státním zastupitelství v Bratislavě podáním z 10. listopadu 1931, které došlo vrch. stát. zastupitelství v Bratislavě dne 11. listopadu 1931.

Nař. rozhodnutím vrchní disc. komise min. sprav. byla v neveřejném zasedání usnesením z 15. února 1932 stížnost zamítnuta z těchto důvodů: » . . . V § 133 služ. pragm. je stanoveno, že odvolání proti nálezu disc. komise má být podáno u předsedy disc. komise. Ustanovení toto jest výjimkou ze všeobecné zásady § 27 služ. pragm., že úředník má stížnosti v záležitostech, které se týkají služebního poměru, podávat u nadřízeného úřadu. Podle § 151 odst. 2 služ. pragm. dni dopravy na poště nečítají se do lhůty opravného prostředku. Proti předpisu § 133 služ. pragm. a proti výslovnému poučení, jehož se mu dostalo, nepodal st-l odvolání u předsedy disc. komise, nýbrž u stát. zastupitelství v B. Ustanovení § 151 služ. pragm., že dni poštovní dopravy nečítají se do lhůty, mohl by se st-l dovolávat jen tehdy, kdyby pro podání odvolání u příslušného orgánu byl zvolil sám způsob poštovní dopravy, t. j. kdyby byl dal odvolání sám na poštu k dopravě jediné příslušnému předsedovi disc. komise. Dopravu poštou způsobilo však stát. zastupitelství v B. a dny této dopravy nutno počítati do lhůty stanovené pro podání odvolání. Účelem výjimečného ustanovení § 133 služ. pragm. bylo, aby služební úřady byly vyřaděny z jakéhokoli zprostředkování v disc. věcech, v nichž byl stanoven proto přímý styk stran s disc. komisí. Státní zastupitelství v B. nebylo vzhledem k tomu povoláno, aby odvolání zasílalo předsedovi disc. komise. Námitka st-lova, že nebylo přihlíženo k ustanovení § 151 odst. 5 plat. zák. jest mylná. St-l přehlíží, že ustanovení § 151 plat. zák. — jak jasně plyne z nadpisu tohoto paragrafu — týkají se pouze řízení o námitkách a odvoláních ve věcech služebních příjmů státních zaměstnanců. Speciálním předpisem § 151 plat. zák. nebyla nikterak dotčena ustanovení §§ 133, 151 služ. pragm. Náhled st-lův, že ustanovení § 151 plat. zák. má být analogicky použito i v disc. řízení, je rovněž mylný. Použití takové analogie je vyloučeno ze dvou důvodů: platné předpisy o opravných prostředcích v disc. řízení nevykazují žádné mezery, jež by musela být podkladem pro použití analogie a ani služební pragmatika ani platový zákon v příslušných částech použití analogie výslovně nepřipouštějí. St-l neprávem dovolává se posléze nář. Boh. A 6306/27, který byl vydán na odchylném podkladu skutkovém i právním. Z těchto důvodů byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.«

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

Na sporu jest otázka, zda st-l, který se odvolal proti nálezu disc. komise I. stolice, zachoval lhůtu stanovenou zákonem pro podání oprav-

ného prostředku, či nikoli. Sedes materiae sporné otázky tkví v ustanovení § 133 odst. 1 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z., který stanoví: »Odvolání budiž podáno do čtrnácti dnů po doručení disc. nálezů u předsedy disc. komise.«

St-1 nepopírá, že své odvolání proti nálezů disc. komise pro nesoudcovské úředníky při vrch. státním zastupitelství v Bratislavě z 8. října 1931 nepodal u předsedy této komise, nýbrž u svého nadřízeného služebního úřadu, totiž u státního zastupitelství v B., ale stojí především na stanovisku, že přes to odvolací lhůtu proto zachoval, poněvadž podle § 27 služ. pragm., má veškerá podání a stížnosti podávati cestou služební u bezprostředního svého představeného, kterážto zásada jest po názoru st-lovu uznána i v předpisu § 151 odst. 5 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Leč v tomto směru nemohl se nss přikloniti k mínění st-lovu. Pokud jde o předpis § 151 odst. 5 plat. zák., stanoví sice, že lhůta k podání námitek a odvolání »jest dodržena, byly-li námitky neb odvolání podány před jejím uplynutím u úřadu, jehož přednost jest podle platných předpisů povolán, aby bezprostředně vykonával na zaměstnance služební dozor (služební úřad)«, ale tento singulární předpis vztahuje se jen na opravné prostředky, o nichž právě pojednává § 151 plat. zák., t. j. ve věcech platových, jak svědčí již nadpis tohoto paragrafu »Oprava nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů«, neupravuje však postupu při podávání opravných prostředků ve věcech disciplinárních. Paragraf 27 odst. 1 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. pak stanoví, že všechny rozklady a stížnosti ve služebních nebo služebního poměru se dotýkajících věcech osobních má úředník pravidelně přednášeti cestou služební, vždy však výlučně u představených úřadů; pak buďtež bezodkladně zaslány k úřednímu řízení úřadu povolanému, který, je-li toho třeba pro objasnění skutkové podstaty, má učiniti vhodná opatření. V tomto ustanovení jest tedy obsažena jen všeobecná zásada, která platí potud, pokud zákonem není pro jednotlivé případy stanoveno nic jiného. Takováto výjimka z uvedené všeobecné zásady připuštěna však v řízení disciplinárním v §§ 133 odst. 1 a 151 odst. 1 posl. věta služ. pragm. potud, že odvolání z nálezů disc. komise I. stolice, resp. stížnosti do rozhodnutí a opatření této komise nebo předsedy kárného senátu nepodávají se u představeného služebního úřadu, nýbrž u předsedy disc. komise. Zákon tu chtěl úmyslně vyloučiti vázanost zaměstnanců na služebním úřadu a proto normoval, aby v disc. věcech odvolání svá podávali přímo u předsedy disc. komise I. stolice. V tomto směru není tudíž stížnost důvodnou.

Jinak jest tomu, pokud jde o otázku, zda 14denní lhůta odvolací, stanovená v § 133 odst. 1 služ. pragm., jest zachována tím, že odvolání bylo v poslední den lhůty odvolací dáno na poštu.

V tomto směru rozhodným jest předpis § 151 odst. 2 služ. pragm., jednající o neprodlužitelnosti lhůt opravných prostředků a o počátku lhůt, jehož poslední věta praví: »Dny poštovní dopravy do lhůty se nepočítají.« Kdežto žal. úřad zaujímá v daném případě stanovisko negativní, maje za to, že předpis § 151 služ. pragm. vyžaduje k zachování lhůty, aby odvolání bylo podáno na poštu odvolatelem samým, t. j. z jeho

volby a to že se v daném případě nestalo, protože st-1 podal odvolání u státního zastupitelství v B. a na poštu že bylo dáno tímto úřadem a ne st-lem, nebo z jeho podnětu, tvrdí stížnost opak.

Nss nemohl uznati stanovisko žal. úřadu správným.

Z posléz cit. ustanovení jest zřejmo, že, byl-li opravný prostředek (odvolání) zaslán poštou, za den podání opravného prostředku se nepokládá již podle zákona samého den, kdy toto podání došlo příslušného místa podacího, t. j. předsedy disc. komise I. stolice, nýbrž den, kdy opravný prostředek byl podán na poštu za účelem dopravy k příslušnému místu podacímu. Služební pragmatika převzala tu zásadu, která platí v četných jiných oborech řízení, na př. dříve podle § 1 odst. 3 zák. č. 101/1896 ř. z. pro opravné prostředky proti rozhodnutím a opatřením úřadů politických, resp. nyní § 75 odst. 2 správ. řádu č. 8/1928 Sb., nebo § 89 odst. 1 rak. org. zák. pro soudy č. 217/1896 ř. z., pro řízení v záležitostech občansko-právních (srovn. § 7 cis. pat. č. 208/1854 ř. z.) a § 6 rak. tr. ř. č. 119/1873 ř. z. ve znění zák. č. 142/1912 ř. z. resp. zák. č. 1/1920 Sb. a j. Tak jako tyto zákony, ani služební pragmatika, nečítajíc dny poštovní dopravy do lhůty k opravnému prostředku, nečiní v § 151 odst. 2 rozdílu mezi případy, kdy strana sama poslala opravný prostředek poštou příslušnému úřadu jako místu podacímu a mezi případy, v nichž úřad, který není příslušným místem podacím, odevzdá poštovní dopravě došlý jemu opravný prostředek. Dlužno tedy řídit se právní zásadou: Ubi lex non distinguit, nec nostrum est distinguere, . . . a jest lhůta odvolací zachována, ať podání odvolání na poštu v poslední den odvolací lhůty § 133 služ. pragm. provedeno kým-koli, tedy i když — jako v daném případě — stalo se tak nadřízeným služebním úřadem st-lovým (srov. Boh. A 6306/27) jako nepříslušným místem podacím. — — —

Č. 11.273.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní. — Zemědělství: * Osoba zaměstnaná při chovu plemenných býků je zemědělským zaměstnancem ve smyslu § 25 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb.

(Nález ze dne 12. května 1934 č. 9752.)

Prejudikatura: Boh. A 2225/23; srv. Boh. A 2747, 2938/23, 3212, 3226/24, 8552/30.

Věc: Zemědělská nemocenská pojišťovna pro politické okresy l.-ský a z.-ský se sídlem v L. proti zemskému úřadu v Brně o pojistnou příslušnost.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti stěžující si pojišťovny rozhodl okr. úřad v Litovli, že Anna M., zaměstnaná jako ošetřovatelka býků u spolku chovatelů hovězího dobytka v L. a pojištěná pro případ nemoci, invalidity a stáří u okr. nemoc. pojišťovny v Zábřeze, má býti pojištěna u stěžující si pojišťovny. Z tohoto rozhodnutí odvolala se okr. nemoc. pojišťovna